

ember om Formiddagen, vistnok ved halvtolv-Tiden, til Københavns Magistrat og anmoder om, at han endnu samme Dag maa faa et Svar fra Magistraten, som skal holde Møde en Time efter, om Magistraten ønsker nogen Undersøgelse imod Etatsraad Hoff. Det var en given Ting, at det ønskede Magistraten ikke, thi Magistraten havde ikke beklaget sig over Etatsraad Hoff, og desuden var Magistraten igennem gamle Kampe saaledes stillet i Forhold til Etatsraad Hoff, at den ikke kunde andet end stille sig solidarisk med ham i denne Sag. Sagen med de fremkomne Dokumenter bliver altsaa forelagt Københavns Magistrat, som ikke foretager, og som for øvrigt var ganske ude af Stand til at foretage en Undersøgelse af Klagernes Værdi. Den næste Dag, den 12. December, bliver der afsendt et Svar til Justitsministeren, hvori det hedder, at Magistraten „for sit Vedkommende” — saa fornuftig har man dog været, at de Ord ere blevne skudte ind — ikke ønsker nogen Undersøgelse foretagen mod Etatsraad Hoff. Men dette betyder jo slet intet. Det er det rene Bluff.

Dette Brev afsendes den 12. December, og den 13. December kommer den højtærede Justitsminister til Finansudvalget og giver et mundtligt Referat af Sagen. Nu mener jeg at have Ret til at bebrejde den højtærede Justitsminister, at han i dette mundtlige Referat ikke nævnde en eneste af de Ting, jeg her har fremhævet. Ikke en eneste af de Ting omtalte den højtærede Justitsminister, og det er efter min Mening de Ting, som ere afgørende i hele Klagen. Men efter at have refereret Sagen paa denne Maade krævede den højtærede Justitsminister paa dette Grundlag en Afgørelse fra Finansudvalget. Tænk, det er den samme Justitsminister, som har afskediget Dr. Muus som Sundhedsstyrelsens Formand, fordi han paastaar, at Dr. Muus har fortiet noget for ham. Paa Grundlag af dette Referat krævede den højtærede Justitsminister saa Finansudvalgets Afgørelse af, hvorvidt han maatte ansætte Etatsraad Hoff og love ham højere Pension og højere Gage. Jeg tillod mig da at kræve, at de Papirer, som angaa Sagen, bleve i Finansudvalget, for at vi kunde sætte os ind i Sagen. Dette forsøgte den højtærede Justitsminister at nægte; men det lykkedes dog trods hans Modstand at sætte det igennem, og derfor har jeg ogsaa, med Udeldelse af alle fortrolige Momenter, her kunnet give Offentligheden en Fremstilling af Sagen.

Jeg har kun en ganske enkelt Ting at tilføje. Denne Sag mangler nemlig heller

ikke et mystisk Brev. Der er i denne Sag klaget over, at Etatsraad Hoff har været med til at ansætte og holde sin Haand over den sindssyge Distriktslæge Jørgensen i Thisted. Jeg mener nu ikke, det er et Klagepunkt, der har saa meget paa sig. Thi efter hvad der er oplyst, har Etatsraad Hoff forelagt Ministeriet samtlige Oplysninger, og nu er desuden Jørgensens død og kan ikke mere gøre nogen Fortræd. Det, det gælder om, er at beskytte Befolkningen mod de levende Morfinister, ikke mod de døde sindssyge. Men den højtærede Justitsminister slog paa, at han havde et mystisk Brev, med hvilket han ganske kunde ruinere alt, et Brev fra Professor Rovsing. Professor Rovsing har tilladt mig at opløse dette Brev, og jeg haaber, den højtærede Formand ikke vil modsætte sig det. Brevet er dateret den 2. Oktober 1903 og er skrevet til den Justitsminister, hvis Navn man nødvendig nævner mere her i Danmark. Det lyder saaledes:

„Deres Excellence!

Jeg har fra Hr. Distriktslæge, Dr. med. Jørgensen i Thisted modtaget en Anmodning om at støtte et af ham til Justitsministeriet indgivet Andragende om, at der maa ske Undersøgelse af hans tidligere Vikar, Læge Hugo Levins efter hans Mening bedrageriske Forhold overfor ham. Uden paa nogen Maade at turde udtale nogen Mening om Berettigelsen af Distriktslæge Jørgensens Klage mener jeg dog ikke at kunne afvise hans Anmodning, dels fordi Distriktslæge Jørgensen har gjort Indtryk paa mig af en rettænkende og brav Mand, dels fordi en Undersøgelse kun kan være i Retfærdighedens Interesse og under de foreliggende Forhold, hvor Distriktslæge Jørgensen sagsøges af Læge Levin til Erstatning for de fremsatte Beskyldninger, synes nødvendig, for at Sandheden kan komme for en Dag, og for at ikke en af Parterne uskyldig skal lide Skade paa sin Anseelse.

Jeg tillader mig derfor at anbefale Distriktslæge Jørgensens Andragende.

Ærbødigst

Thorkild Rovsing,

Prof. ved Universitetet.”

Jeg ved ikke, hvad denne Erklæring skal oplyse ud over det, at Professor Rovsing paa det Tidspunkt ikke vidste, at Distriktslæge Jørgensen i Thisted led af Forfølgelsesvanvid. Det vidste vistnok Etatsraad Hoff, men Professor Rovsing vidste det ikke. Han fik det som saa mange andre at vide senere. Blandt andet lagde det sig for Dagen gennem den Sag, som blev anlagt mod